

Publicerad 2014-05-02 15:00 av Johan Pettersson

Jag är 17 år och studerande, vill utveckla mitt skrivande så ge gärna konstruktiv kritik.

Det var inte cigarren jag ville åt

Jag har ett alldeles särskilt intresse. Ett intresse som gör att de allra flesta ryggar tillbaka när de får höra om det, nämligen cigarrer. Följdfrågan när de fått nyss om min relation till tobaksprodukten brukar allt som oftast handla om min ålder, ”men du är ju bara 17” brukar det låta. Jag svarar sedan osäkert att ”jag röker dem inte, de står bara där och dammar”.

Ibland skäms jag nästan för det, att jag gillar något som ingen annan 17-åring gillar. Jag minns tillbaka när det började, då jag fick upp ögonen för den cirka decimeterlånga mörkbruna lilla godbiten. Jag var bara 12 år, och var på utlandssemester i USA. Vi hyrde ett hus av en vän till mina föräldrar som är en äldre herre, framgångsrik som bara den, med både exklusiva bilar och båtar i sin ägo.

Under rundvandringen i det toppdesignade huset precis innan han åkt så fick jag syn på en meterhög glashylla. På den stod en brun trälåda, ungefär lika stor som en chokladask med texten ”Cigarros selectos” skickligt inristat med kniv. Jag blev genast nyfiken, kollade noggrant runt att ingen befann sig i samma rum som jag innan jag försiktigt öppnade den. Det var nästan högtidligt, för jag visste att det här var något som var värdefullt. Jag behandlade lådan som en glasskål, och såg till att absolut inte tappa ner locket, det kunde ju gå sönder.

När locket stod på vid gavel så granskade jag noga innehållet, jag visste ju inte riktigt vad det var. Droger? Muterade cigaretter? Allt var möjligt.

Innan jag hann ta upp en av dem så stod han där bakom mig, den rika mannen, med en Gin och tonic i handen, skvalpandes i glaset, med isen som ständigt stötte i glaskanten. Ljudet var fantastiskt. Det var ljudet av att vara rik.

Jag vände mig snabbt om när jag hörde honom gå in i rummet, jag gjorde mig så bred som möjligt, som att jag dolde något bakom ryggen.

Han gick långsamt fram mot mig, och kostymskorna skapade tillsammans med golvet ett ljud av hårt som slog mot hårt. Han satte sin hand på min axel, och vände mig diskret mot glashyllan, han gjorde det så tyst, så skickligt, det var som att jag själv inte märkte att jag vänts 180 grader.

”Jag ser att du har upptäckt cigarerna” sa han medan vi tillsammans vilade våra ögon på den öppna lådan. ”De är helt fantastiska, de får dig att känna som att du är den mäktigaste mannen på jorden, men det är inte bara cigarren, utan det är atmosfären, rummet, fåtöljen och whiskeyn också, det hela är en upplevelse” fortsatte han.

Jag stod som vettskrämd, och förstod inte om han var sur över mitt lilla riskfyllda upptåg eller inte.

Han tog sedan upp en av cigarerna, satte den mot näsan så att det nästan såg ut som en mustasch, och drog den långsamt från kind till kind samtidigt som han luktade intensivt. Han tog i när han luktade, och under vissa stunder var näsborrarna som bortblåsta för att han tog i så mycket. ”En dag kommer du att förstå, men

du måste bli några år äldre” förklarade han, innan han kollade runt i rummet och kontrollerade att vi var ensamma, precis som jag gjorde några minuter tidigare. ”Här, ta den här cigarren, men rök den inte för sen du är 17-18, eller senare. Du kommer första när det är dags, till dess, ta hand om den” avslutade han innan en cigarr och ett fodral placerades i min hand. Jag var som i chock, men stoppade in cigarren i fickan.

Jag var mycket noga med att mina föräldrar inte skulle upptäcka gåvan, och när vi väl var tillbaka i Sverige så stoppade jag in den i mitt kassaskåp, som bara jag hade koden till.

Åren gick, och i takt med det ökade mitt intresse. Men det är inte ofta man får syn på cigarrer bara sådär, så det var mest i olika flygplatsers Taxfrees som jag fick utlopp för mitt kunnande. När de andra barnen stod i godisbutiker stod jag istället i cigarrbutiker. Och varje gång vi befann oss i en tjatade jag på mamma och pappa att få köpa en Humidor. ”Den ska bara stå där, jag ska inte röka” lät det. Svaret var alltid nej.

Men på min 17-årsdag så kom den, dagen då jag skulle få min största önskan uppfylld. Vid födelsedagsmiddagen plockade pappa upp en stor låda. Den var brun, ungefär lika stor som en chokladask, och med texten ”Cigarros selectos” inristat med kniv. Jag kände igen den, och visste direkt vad det var för låda.

”Det är dags att du får en egen/ du vet vem” var det enda som stod på kuvertet som följde med.

Jag hastade upp på rummet, öppnade lådan och satte den vid näsan och luktade, precis som han. Jag tog fram en tändare som följde med lådan, var redo att tända, innan jag kom ihåg hans sista hälsning sist vi möttes i USA för några år sedan. ”Det är en upplevelse, det är inte bara cigarren” sa han. Jag stoppade sedan motvilligt tillbaka cigarren i lådan, och bestämde mig att vänta till rätt tillfälle.

Två veckor senare var cigarrerna fortfarande orörda. Men så kom Valborg, mina föräldrar var bortresta och min bästa kompis hade lyckats köpa en flaska whiskey av ”en snubbe” som han uttryckte det. Vi var finklädsla som bara den, med både kostym och fluga. Och efter att ha varit ute på stan under natten med våra vänner så slog vi oss ner ensamma i varsin fåtölj i vårt vardagsrum. Vi tappade upp pinnen i ett av pappas whiskeyglas, och jag öppnade cigarrlådan lika omsorgsfullt och försiktigt som några år tidigare. Det var dags.

Jag gav min vän den första cigarren från den överfyllda lådan, och just när jag var på väg att ta en till mig själv så kom jag på det. Jag måste röka den som ligger i kassaskåpet!

Jag sprang upp, helt lyrisk. Jag hade ett oförklarligt leende på läpparna och skrattade då och då på väg upp för trappen. Jag måste ha sett smått galen ut där, i aprilnatten.

Efter att ha kommit ner igen med den cigarr som varit i min ägo i nästan fem långa år så tände vi dem. Jag tog direkt ett stort bloss och tyckte det var alldeles underbart. Min vän däremot hostade och förstod inte alls vad jag menade.

Men samtidigt som jag tog ännu ett bloss på den nu nästan uppräktade cigarren så fick jag en insikt. Jag betraktade den vita röken som nyss långsamt åkt ur min mun och som sedan spridit ut sig i rummet, och tänkte att det där var ett bloss närmare cancer, och ett bloss närmare döden. Jag släckte cigarren och tog handen för pannan. Det var nog i själva verket inte cigarren jag ville åt, utan det var nog känslan av framgång, känslan av rikedom, känslan av att vara som vår gamla, giriga familjevän.

Så nu står den där igen, Humidoren, nästan orörd. För jag lovade mig själv samma natt som jag rökte min första cigarr någonsin att inte röra lådan igen för sen jag är just det där jag så gärna vill vara, nämligen rik och framgångsrik.

Skriven av: Johan Pettersson

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Pettersson med Poeter.se id #46463 innehar upphovsrätten